

Arrest

**nr. 334 711 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAULUSSEN
Parklaan 126/1
2300 TURNHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. PAULUSSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 maart 2013, dient op 6 maart 2013 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigert op 31 juli 2013 de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, maar kent hem de subsidiaire bescherming toe omdat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt ten gevolge van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict in die periode.

1.3. Verzoeker wordt op 26 mei 2020 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete van 400 euro voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn toenmalige partner met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en voor belaging.

1.4. Op 3 maart 2021 ontvangt de commissaris-generaal de vraag van de staatssecretaris voor asiel en migratie om de geldigheid van verzoekers beschermingsstatus te onderzoeken.

1.5. De commissaris-generaal nodigt verzoeker uit voor een persoonlijk onderhoud op 23 januari 2025.

1.6. Op 25 maart 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die dezelfde dag aangetekend verzonden wordt en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Ghundzai Ahmadkhel in het district Jaji van de provincie Paktia. U studeerde aan de madrassa en vervolgens liep u school tot in de zevende graad. Uw broer [A.] werkte als soldaat en werd in 1388 (Afghaanse kalender, 21 maart 2009 – 20 maart 2010) omwille van zijn tewerkstelling door de taliban gedood. U ontving aan het begin van het nieuwe schooljaar een brief van de taliban waarin u aangemaand werd uw schoolcarrière stop te zetten. Als u echter uw studies zou verder zetten dan zou u net als uw broer gedood worden. Te jong om de ernst van de bedreiging in te zien negeerde u de brief. Drie dagen later werd u onderweg van school tegengehouden door talibs. Ze herhaalden hun dreigement en u stemde ermee in voor hen te werken. U lichtte uw oom in die u een week liet onderduiken alvorens u uit Afghanistan te laten vertrekken. Na een reis van zeven tot acht maanden kwam u op 5 maart 2013 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een taskara, een verklaring van uw oom over het overlijden van uw broer en een enveloppe neer.

Op 31 juli 2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas en werd u de subsidiaire bescherming toegekend omdat er geoordeeld werd dat u destijds een reëel risico op ernstige schade liep ten gevolge van het willekeurig geweld in het kader van het toenmalige gewapend conflict. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 26 mei 2020 werd u strafrechtelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete van 400 euro voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan uw toenmalige partner met ziekte of werkombekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en voor belaging.

Op 3 maart 2021 ontving de commissaris-generaal de vraag van de toenmalige staatssecretaris voor asiel en migratie om de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken.

In het persoonlijk onderhoud dat hierop op 23 januari 2025 georganiseerd werd verklaarde u dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest om door de taliban gedood te worden omdat uw broer [H.] door de taliban gedwongen wordt om de verdeling van de internationale hulp in jullie regio op zich te nemen. De tewerkstelling van [A.] bij de taliban zou de taliban ertoe aanzetten u te doden bij terugkeer naar Afghanistan. Verder geeft u aan dat u zich niets meer herinnert over Afghanistan en dat u er zich ook niet voor interesseert. Tot slot wijst u erop dat u gemakkelijk beschuldigd zou kunnen worden van gedragingen die door de taliban verboden worden.

Als bijkomende stukken voegt u uw arbeidsovereenkomst bij een carwash, een factuur voor de vertaling van uw taskara en de uitslag en de factuur van uw theoretisch rijexamen toe.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 13 juli 2013. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd."

*Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw **betrokkenheid bij een ernstig misdrijf**. Op 26 mei 2020 werd u door de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf jaar en tot een geldboete van 400 euro voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen op 12 oktober 2019 aan uw toenmalige partner met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden en voor belaging van uw vroegere partner in de periode na 12 oktober 2019.*

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

De correctionele rechtbank van Turnhout stelde in haar vonnis d.d. 20 mei 2021 dat de door u gepleegde feiten ernstig zijn. U hield geen rekening met de psychische en fysieke integriteit van uw slachtoffer en de rechtbank oordeelde dat er geen enkele reden was om op een dergelijke agressieve manier te keer te gaan. De correctionele rechtbank achtte het dan ook gepast om u de zwaarste straf op te leggen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u in België geweldsfeiten heeft gepleegd die ernstig en maatschappelijk laakbaar zijn en die getuigen van een agressieve ingesteldheid en van een gebrek aan respect voor andermans integriteit. U heeft bijgevolg misdrijven gepleegd die ernstig zijn in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor de gepleegde misdrijven. U werd immers door de rechtbank aangewezen als dader voor de aangehaalde geweldfeiten en de daaropvolgende belaging van uw slachtoffer.*

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.** U tracht immers slechts de feiten waarvoor u veroordeeld werd te minimaliseren door te beweren dat u uw toenmalige partner enkel zacht sloeg en duwde en te ontkennen door te stellen dat zij u opzocht na de feiten (CGVS, p.4). Uw voorstelling staat evenwel haaks op de vaststellingen van de correctionele rechtbank en kan bijgevolg niet aanvaard worden. Bovendien wordt in het vonnis aangehaald dat u de feiten van belaging toegaf waardoor uw huidige poging om de rollen om te draaien allerminst ernstig is. Als u tot slot gevraagd wordt waarom u niet in beroep ging tegen uw veroordeling indien u zich ten onrechte veroordeeld voelt antwoordt u slechts dat u het niet weet en dat u dacht dat de zaak afgehandeld was (CGVS, p.4). Uw pogingen om de feiten waarvoor u veroordeeld werd anders voor te stellen getuigen allerminst van enig schuldinzicht maar nemen bovenal de vaststelling dat u voor een ernstig misdrijf veroordeeld werd niet weg. Uw toevoeging dat u uw straf uitzat vormt evenmin een verschoningsgrond die u van uw individuele verantwoordelijkheid kan ontheffen (CGVS, p.7).*

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban omwille van de huidige verplichte tewerkstelling van uw broer door de taliban en omdat u gemakkelijk beschuldigd kan worden van gedrag dat niet strookt met de waarden en normen van de taliban (CGVS, p.3,4,6). Verder wijst u er nog op dat u vervreemd bent van Afghanistan door uw verblijf in België (CGVS, p.4,5).

Wat uw vrees die voortvloeit uit de huidige tewerkstelling van uw broer [H.] betreft moet er evenwel vastgesteld worden dat er noch aan de tewerkstelling van uw broer zelf, noch aan de vrees die hieruit voort

vloeit enig geloof kan worden gehecht. Over zijn werk weet u enkel te zeggen dat uw broer door de taliban verplicht wordt om internationale steun te verdelen. Verder reikt uw kennis niet. Zo weet u niet waar uw broer momenteel verblijft, wanneer hij door de taliban ingelijfd werd, waarom hij door de taliban verplicht wordt deze functie uit te voeren en wat zijn situatie was voor hij deze taak voor de taliban moest uitvoeren (CGVS, p.3,5,6). Nochtans geeft u aan dat u zowel met uw broer als met uw oom in Afghanistan contact onderhoudt (CGVS, p.2,3). Uw verklaring dat u maar soms met uw broer contact heeft kan uw onwetendheid over zijn huidige situatie niet verklaren (CGVS, p.6). Uw bewering dat uw broer [H.] vroeger soldaat van de Afghaanse republiek was tast het geloof in uw verklaringen nog verder aan (CGVS, p.4). Niet alleen kan u niet verklaren waarom de taliban een cruciale functie als de verdeling van de internationale hulp zouden toevertrouwen aan een persoon die hen vroeger bevocht, ook schiet uw kennis over zijn werk als soldaat eveneens tekort (CGVS, p.7). Zo weet u niet wat [H.] deed in het voormalige leger, waar hij gelegerd was of wanneer hij zijn engagement bij het leger begon en beëindigde (CGVS, p.5). Ook brengt u over geen van de voorgehouden jobs van [H.] ook maar een begin van bewijs aan. Hoewel het gebrek aan geloof in [H.]s tewerkstellingen verhindert dat de daaruit volgende vrees voor u weerhouden kan worden, moet er eveneens aangekaart worden dat u deze vrees allerminst kan duiden. U poneert de stelling dat de taliban denken dat aangezien uw broer voor hen werkt ze u kunnen doden (CGVS, p.4). Waarom de taliban een lid van een familie zouden willen doden omdat een ander lid van die familie voor de taliban werkt weet u echter zelf ook niet (CGVS, p.6). Van een verzoeker om internationale bescherming kan niet alleen verwacht worden dat hij geloofwaardige verklaringen over zijn vrees aflegt maar dat hij eveneens in concreto de redenen voor zijn nood aan internationale bescherming kan uiteenzetten en aantonen, *quod non in casu*.

Wat betreft uw vrees dat u in Afghanistan beschuldigd zou worden van allerhande zaken waaronder het drinken van alcohol en het spelen met meisjes slaagt u er evenmin in uw vrees aan te tonen (CGVS p.4,6). U beperkt zich tot het herhalen dat mensen u van bepaald gedrag zullen beschuldigen zonder dat u daarvoor concrete aanwijzingen aandraagt. U verwijst slechts zeer algemeen naar het nieuws als bron voor deze praktijk, maar wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt waarom u denkt dat u beschuldigd zou worden van het plegen of gepleegd hebben van ongewenst gedrag moet u bekennen dat u het zelf ook niet weet (CGVS, p.6). U laat dan ook na om deze vrees in uw hoofde te concretiseren. Bovendien kan uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Meermaals wijst u er doorheen uw persoonlijk onderhoud op dat u alles van Afghanistan vergeten bent waardoor u niet meer vertrouwd bent met het leven in Afghanistan en u er gemakkelijk gedood kan worden (CGVS, p.3,4,5). Meer bepaald stelt u dat u zich niets meer herinnert over uw familie, uw huis en uw regio van herkomst (CGVS, p.3,4,5). Als verklaring voor het volledige vergeten van uw leven voor uw komst naar België werpt u op dat u zeer jong was toen u Afghanistan verliet, u een jaar in Griekenland verbleef, u sinds uw kindertijd in België opgroeide en u lang in België verbleef (CGVS, p.5,6). U was echter al achttien tot negentien jaar oud toen u Afghanistan verliet en u verbleef vier maanden in Griekenland op een reisweg van zeven à acht maanden, waardoor u bezwaarlijk naar een jonge leeftijd of een lange reisweg kan verwijzen om uw huidige totale onwetendheid over uw vaderland te verklaren (DVZ Verklaring, vraag 36; CGVS 8/5/2013, p.2,6). Bovendien onderhoudt u vanuit België contact met uw broer, oom en zus in Afghanistan, heeft u in België twee Afghaanse vrienden en bestaan ook uw Facebookvrienden uitsluitend uit Afghanen (CGVS, p.2,3,4,7). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw these dat u alles over Afghanistan vergeten zou zijn omwille van uw verblijf in België. Integendeel, aangezien u volgens uw verklaringen achttien tot negentien jaar oud was bij uw vertrek uit Afghanistan, u zeven jaar naar school bent gegaan en u aan de madrassa studeerde moet er worden aangenomen dat u in Afghanistan al een grote maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (CGVS 8/5/2013, p.2,3,6). Overigens beschikt u in Afghanistan nog over een familiaal netwerk dat kan helpen om u wegwijs te maken in het hedendaags Afghanistan. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan door een gebrek aan voeling met het leven in Afghanistan er niet meer zou kunnen aarden of dat u hierdoor riskeert om als verwesterd beschouwd te worden.

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Paktia, waar reeds jaren voor uw vertrek sprake was van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS 8/5/2013, p.8,9). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u ondanks uw jarenlange verblijf in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder kan er uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de neergelegde stukken evenmin worden afgeleid dat u zich door uw verblijf in België in die mate westers gedachtegoed of westers gedrag eigen zou hebben gemaakt dat u in Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zou worden of er niet van u verwacht kan worden dat u zich opnieuw naar de huidige regels en normen in Afghanistan schikt. Zo kunnen er vragen gesteld worden bij de mate waarin u de afgelopen jaren in contact bent getreden met de Belgische samenleving. Hoewel u de afgelopen twaalf jaar steeds in Vlaanderen heeft geleefd blijkt uw kunde van het Nederlands te pover om duidelijk in deze taal te communiceren (CGVS, p.2). Uw vriendengroep in België bestaat dan ook enkel uit twee of drie Afghanen, terwijl uw contact met andere mensen zich beperkt tot begroetingen (CGVS, p.4). Ook op Facebook heeft u enkel Afghaanse vrienden, al beweert u dat u ze niet persoonlijk kent (CGVS, p.6,7). Hoewel u in België een relatie had met een Belgische partner blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank dat uw houding in deze relatie niet getuigt van het internaliseren van de westerse waarden en normen. Verder blijkt uit uw stukken en uw verklaringen enkel dat u in België sinds 13 januari 2025 in een carwash werkt na eerder in fabrieken te hebben gewerkt, u aan fitness doet en u uw theoretisch rijbewijs heeft gehaald (CGVS, p.4,7). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België enigszins kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit de eerste beoordeling van het CGVS in uw verzoek dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and humanitarian dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter

op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf , de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het hierboven nog niet besproken door u neergelegde stuk, met name de factuur voor de vertaling van uw taskara, houdt geen verband met uw vrees bij terugkeer.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar verweernota van 14 mei 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen.

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 49/4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het niet mogelijk is om uit de brief van het CGVS of uit het administratief dossier af te leiden wanneer de gemachtigde ambtenaar in kennis werd gesteld van de strafrechtelijke veroordeling. Hij meent dat het zodoende onmogelijk is om na te gaan of de Minister of diens gemachtigde gevraagd heeft

aan de commissaris-generaal om over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire bescherming, noch of dit “onverwijld” gebeurd is. Hij stelt dat de commissaris-generaal dit stuk dient voor te leggen.

Vervolgens werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet genomen heeft binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen. Hij geeft aan dat dit een grond voor vernietiging is, of dat minstens moet worden vastgesteld dat zijn legitiem vertrouwen geschonden is indien geoordeeld wordt dat het om een termijn van orde gaat.

Daarnaast voert hij aan dat de termijn uit artikel 49/2, § 4, lid 1 van de Vreemdelingenwet overschreden is, omdat er meer dan tien jaar zit tussen de indiending van zijn beschermingsverzoek en de oproeping tot een persoonlijk onderhoud wegens zijn strafrechtelijke veroordeling.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat uit een zorgvuldige lezing van het vonnis van de correctionele blijkt dat hij voorafgaand aan de feiten een blanco strafblad had, dat de belaging zich afspeelde in een relatief beperkte periode en dat de verzwarende omstandigheden moeten worden genuanceerd. Hij stelt dat het slachtoffer daags na het afleggen van haar verklaringen zelf contact opgenomen heeft met hem, stellende dat zij spijt had van haar verklaringen en dat zij gelogen had bij de dokter, dat zij de volgende drie jaar systematisch naar hem uitreikte en hiervan telkens melding gemaakt werd bij de politie, maar hier geen verdere stappen bij ondernomen werden, behalve een attest van melding. Hij voegt ook toe dat zijn hoofdgevangenisstraf vervangen werd door een straf onder elektronisch toezicht. Hij benadrukt dat hij tijdens de behandeling van zijn zaak verstek liet gaan en het slachtoffer de feiten op een manier heeft uiteengezet die niet aan de werkelijkheid voldoet. Hij legt uit dat hij de briefwisseling aangaande de oproepingen voor de rechtbank niet goed begrepen had. Hij wijst er verder op dat het vonnis van de correctionele rechtbank geen aanwijzingen bevat van systematisch geweld en dat het om een geïsoleerde handeling ging. Hij benadrukt dat hij niet eerder veroordeeld is voor soortgelijke of andere feiten en een blanco strafblad had. Verder stelt hij dat de opgelegde straf onder de maximumstraf van 2 jaar gevangenisstraf viel. Hij herhaalt dat hij bij verstek veroordeeld werd, waardoor hij waarschijnlijk de kans heeft gemist op een mildere straf. Daarnaast wijst hij erop dat zijn onmiddellijke aanhouding niet werd bevolen en dat zijn straf werd uitgezeten door middel van elektronisch toezicht, wat volgens hem aangeeft dat hij geen groot gevaar vormde voor de maatschappij. Verzoeker stelt dat zijn situatie vergelijkbaar is de situatie in arrest nr. 259.563 van de Raad. Hij stipt verder ook aan dat hij zich na het uitzitten van zijn straf onder elektronisch toezicht volledig herpakt heeft, gezien hij nooit zelf contact heeft opgezocht met het slachtoffer, een job heeft en zich inzet om Nederlands te leren.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij stelt dat het beleid van de taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en ‘illegale’ migratie naar het Westen te bestraffen. Volgens hem zal de taliban er bij een eventuele terugkeer onvermijdelijk achter komen dat hij in het Westen gewoond heeft. Hij meent dat hij bij terugreis naar Afghanistan gebruik zal moeten maken van een Afghaans paspoort afgegeven door de ambassade in Brussel of met een *laissez-passer*, wat zijn verblijf in het Westen zal verraden. Volgens hem zal ook zijn vliegticket een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Hij meent het risico te lopen om bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion is geworden. Hij haalt verschillende rapporten en bronnen aan die volgens hem wijzen op het verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Hij stipt voorts aan dat jonge Afghanen, door een jarenlang verblijf in het Westen, bepaalde westerse waarden en gewoontes die fundamenteel zijn voor hun identiteit internaliseren, zeker als zij, net zoals bij hem het geval is, tijdens de identiteitsvormende jaren in België zijn aangekomen. Verwijzend naar het rapport van Asylos, werpt hij op dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege zijn gemeenschap. Hij stipt aan dat de UNHCR dit koppelt aan de (loutere) lange aanwezigheid van asielzoekers in het buitenland. Hij verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker wijst op verschillende elementen die zouden wijzen op zijn gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer, zijnde (i) de leeftijd waarop hij Afghanistan verlaten heeft, waardoor hij zijn identiteitsbepalende levensfase hoofdzakelijk buiten zou hebben doorgebracht; (ii) zijn verblijf van meer dan tien jaar in België; (iii) zijn kennis van het Nederlands; (iv) zijn werkzaamheden en hobby's; en (v) het feit dat zijn broer gedood werd omwille van zijn tewerkstelling als soldaat door de taliban, wat hem een eenvoudiger doelwit zou maken.

Hij geeft ook aan dat er momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de taliban en verwijst hiervoor naar de *Guidance Note* van februari 2022 en februari 2023 van het UNHCR. Hij waarschuwt voor al te voorbarige beslissingen op basis van vermoedens van

afwezigheid van het risico en verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met het advies van UNHCR. Volgens hem verdient hij minstens het voordeel van de twijfel, gelet op de twijfel die er bestaat over de risico's voor terugkeerders naar Afghanistan en het gebrek aan duidelijke rapportage hierover.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker vooreerst in op de algemene veiligheidssituatie. Verwijzend naar het rapport van Nansen meent hij op dat er geen gedetailleerde analyse gebeurd is over de veiligheidssituatie in zijn provincie Paktia. Volgens hem is er op dit moment onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te beroepen op verouderde informatie. Volgens hem dateert de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt al van twaalf maanden geleden, terwijl de veiligheidssituatie in zijn land volatiel is en snel kan omslaan.

Voorts betwist verzoeker de redenering in de bestreden beslissing aangaande artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het gehanteerde toetsingskader dat tot stand is gekomen in de zaak *M'Bodj* niet noodzakelijk in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM, nu de notie van intentionele weigering of ontzegging als 'trigger' voor non-refoulement restrictiever is dan de jurisprudentie van het EHRM en mogelijks tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Verzoeker stelt dat bij de beoordeling van precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden ook moet onderzocht worden of deze omstandigheden overwegend veroorzaakt worden door de directe en indirecte acties van actoren. Volgens hem hoeven deze acties niet noodzakelijk intentioneel of gericht te zijn op een individu of groep van personen. Indien zulke acties aan de basis liggen van de omstandigheden, moet onderzocht worden in hoeverre een verzoeker in staat zal zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en accommodatie. De kwetsbaarheid van de vreemdeling inzake mishandeling moet worden beoordeeld, evenals het vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen afzienbare tijd.

Verzoeker benadrukt dat het niet noodzakelijk is dat het risico op extreme armoede specifiek en individueel van aard is. Hij verwijst hierbij naar het standpunt van het EHRM dat het beperkt of niet toegankelijk zijn van socio-economische rechten zoals huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling en voedsel, als een cumulatief en/of verzwarend element moet worden meegenomen bij de beoordeling van een verwijderingsmaatregel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Hij stelt dat de evaluatie van de directe en indirecte acties van de taliban voornamelijk moet gebeuren aan de hand van informatie van VN-agentschappen, gelet op hun toegang tot zowel de *de facto* autoriteiten als het grondgebied van Afghanistan. Hij verwijst naar verschillende recente en gezaghebbende rapporten van onder andere de Verenigde Naties, de UNHCR en de Wereldbank, waaruit blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 ernstig is verslechterd. Hij concludeert dat de taliban enerzijds nalaten om hulp toe te laten en anderzijds actief verantwoordelijk zijn voor de verslechtering van de situatie. Volgens hem wordt de humanitaire crisis overwegend veroorzaakt door hun directe en indirecte acties en is er geen uitzicht op verbetering. Hij merkt op dat de situatie in Afghanistan sterk vergelijkbaar is met die in Somalië zoals beoordeeld in *Sufi en Elmi*, en zelfs met de situatie in *M'Bodj*.

Daarnaast stelt hij dat, conform de rechtspraak van het EHRM, ook moet beoordeeld worden hoe hij zal kunnen voorzien in voedsel, hygiëne en onderdak, en hoe kwetsbaar hij zal zijn voor mishandeling. Hierbij moet zijn sociaal netwerk in rekening worden genomen. Hij voert aan dat hij *in concreto* bij terugkeer niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk en dat hij zijn leven van nul zal moeten heropbouwen zonder financiële middelen of kennis van de huidige situatie. Hij verwijst naar VN-rapporten waaruit blijkt dat 54% van de terugkeerders gebrek heeft aan onderdak, 32% aan werkmogelijkheden, en 19% aan documentatie. Gelet op het bovenstaande stelt verzoeker dat er een bijzonder groot risico bestaat dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede, waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Hij wijst tot slot op de samenloop van verschillende problematieken, waaronder zijn fysieke beperkingen en lange verblijf in het Westen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal minstens een diepgaander onderzoek had moeten verrichten op basis van recente en relevante bronnen. Aangezien de commissaris-generaal zich baseert op informatie uit 2021 en 2022, en deze niet concreet toepast op zijn situatie, vordert hij de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Getuigenverklaring A.W.;
- Getuigenverklaring J.V.D.;
- Attest van melding;

- Attest inburgering;
- Certificaten Nederlands Tweede taal;
- Arbeidsovereenkomst;
- Speciale zitting rijbewijs.

4.2. Bij de verweernota van de commissaris-generaal van 14 mei 2025 worden volgende nieuwe stukken gevoegd:

- Vraag tot intrekking status, dd. 03.03.2021;
- Vonnis van de correctionele rechtbank Turnhout, dd. 26 mei 2020.

5. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

6.2. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

6.2.1. Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Kwalificatierichtlijn niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51).

Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ, C-369/17, pt. 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR*" (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd: het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens (EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus houdt verband met de ernst van de gestelde daden, die van die aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de subsidiaire beschermingsstatus is verbonden.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden

en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat, wanneer men tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is, er geen afzonderlijke evenredigheidstoetsing moet worden gemaakt die impliceert dat de ernst van de gestelde daden nogmaals wordt beoordeeld. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109; EASO “*Judicial analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), 53-54 ‘Proportionality – why inappropriate’; p. 117-119 ‘expiation’).

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting; verder is de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en is de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde (EASO “*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p.53-54 *Proportionality – why inappropriate*; p. 117- 119 ‘expiation’).

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b) of c) van de Kwalificatie-richtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 105).

Gelet op het bepaalde in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet (“*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus [...]*”) en het bepaalde in artikel 55/5/1 § 2 (“*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in [...]*”) moet bijgevolg worden overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal is vastgesteld dat de verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

6.2.2. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn toenmalige partner met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg en voor belaging.

De commissaris-generaal trekt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in op grond van de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individuele verantwoordelijkheid draagt in een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout van 26 mei 2020 waarbij verzoeker bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 400 euro, voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden, namelijk met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad alsook voor belaging. Het vonnis van 26 mei 2020, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, bevindt zich in het administratief dossier (AD CGVS, map 7 Landeninformatie, stuk 4). Het vonnis spreekt van ernstige feiten, gezien verzoeker geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van het slachtoffer. De rechter oordeelt dat er geen enkele reden was om op een dergelijke agressieve manier te keer te gaan. Zijn individuele verantwoordelijkheid werd vastgesteld op basis van de veroordeling voor deze feiten. De bestreden beslissing bevat eveneens het door artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet opgelegde advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De elementen in het administratief dossier nopen er dan ook toe vast te stellen dat de door verzoeker gepleegde feiten ernstig zijn en afbreuk doen aan de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.

Verzoeker betwist de feiten waarvoor hij werd veroordeeld niet, maar meent dat de verzwarende omstandigheid, namelijk dat hij de feiten gepleegd heeft ten aanzien van een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad, genuanceerd moet worden. Hij kan hierin niet worden bijgetreden. Zijn beweringen, dat het slachtoffer hem na haar verklaringen zelf opnieuw gecontacteerd heeft, dat zij spijt had van haar eerdere verklaringen en dat zij zou hebben gelogen tegen haar arts, staan haaks op de gemotiveerde vaststellingen van de correctionele rechtbank van Turnhout, die oordeelt dat de verklaringen van het slachtoffer en een objectieve getuige duidelijk zijn, en dit in samenhang met het medisch attest waaruit haar fysieke verwondingen blijken. De

rechtbank neemt eveneens in overweging dat verzoeker de feiten van belaging heeft toegegeven (AD CGVS, map 7 Landeninformatie, stuk 4, p. 3). Het vonnis werd verzoeker betekend aan zijn woonst op 17 juni 2020 en hij tekende geen verzet aan (*ibid.*, NPO, p. 3-4). Verzoeker kan huidige vordering niet aanwenden als hoger beroep of verzet tegen het vonnis van 26 mei 2020. Zijn betoog, dat hij aanwezig had moeten zijn op de rechtbank, maar dat hij de correspondentie niet begreep omdat die was opgesteld in een juridisch jargon, is hoegenaamd niet dienstig. Het komt aan verzoeker toe om zijn verantwoordelijkheid in dit verband op te nemen en zijn verdediging zelf te organiseren. Bovendien geeft hij in zijn verzoekschrift aan over een basiskennis Nederlands te beschikken en zich reeds geruime tijd in België te bevinden. Voorts is de bewijswaarde van de verklaringen van derden uitermate relatief, daar zij een gesolliciteerd karakter hebben, waardoor zij niet van die aard zijn om de door de correctionele rechtbank vastgestelde verzwarende omstandigheid te minimaliseren of te ontkrachten. Hierbij komt dat ze naar inhoud toe uiterst summier zijn. Zijn taalbegeleidster bij Ligo Kempen vermeldt, naast het feit dat zij denkt dat verzoeker geen actueel gevaar meer vormt, dat verzoeker haar vertelde dat zijn ex-vriendin hem bleef contacteren na het einde van hun relatie en dat zij zich bezitterig opstelde. Dergelijke verklaring betreft niet meer dan een weergave van verzoekers eigen beweringen (verzoekschrift, stuk 3). Verzoekers voormalige ploegbaas beperkt zich tot de stelling dat de relatie “*niet altijd gemakkelijk*” was en dat het slachtoffer zich op een gegeven moment op de werkvloer vertoonde nadat de relatie al beëindigd was (verzoekschrift, stuk 4), en werpt aldus op geen enkele manier en ander licht op de vaststellingen zoals weergegeven in het vonnis van 26 mei 2020. Het “attest van melding” van de politie waarin verzoeker op 31 oktober 2022 melding maakte van een “lastigvallend persoon” toont slechts aan dat de politie geen aanleiding zag om een proces-verbaal op te stellen of tot enige interventie over te gaan en geeft zelfs geen zicht op de identiteit van die persoon (verzoekschrift, stuk 5). Voorgaande stukken doen, gezien hun uitermate beperkte bewijswaarde en summiere inhoud, geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoeker gepleegde geweldsfeiten ernstig en maatschappelijk laakbaar zijn en die getuigen van een agressieve ingesteldheid en van een gebrek aan respect voor andermans integriteit, zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing.

De rechtbank motiveert in het vonnis dat bij de straftoemeting rekening gehouden wordt met de aard en de ernst van de feiten, alsook de omstandigheden, persoonlijkheid, houding, leeftijd en gunstig strafverleden van verzoeker. Hierna oordeelt de rechtbank dat het gaat om ernstige feiten, waarbij verzoeker geen rekening houdt met de psychische en fysieke integriteit van het slachtoffer en wijst erop dat er geen enkele reden was om op dergelijke agressieve manier te keer te gaan. De rechtbank geeft aan dat, gelet op het verstek van verzoeker, zijn persoonlijke situatie niet kan worden nagegaan (AD CGVS, map 7 Landeninformatie, stuk 4, p. 3). Het gegeven dat hij een blanco strafblad had vóór zijn strafrechtelijke veroordeling, dat zijn onmiddellijke aanhouding niet werd bevolen en dat het om een geïsoleerde handeling ging, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf. Met het betoog dat zijn gevangenisstraf uiteindelijk werd omgezet naar een straf onder elektronisch toezicht, gaat hij eraan voorbij dat dit enkel betrekking heeft op modaliteiten van de strafuitvoering en dat hiermee evenmin afbreuk wordt gedaan aan de veroordeling voor ernstige feiten en de ernst van het misdrijf.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zich na het uitzitten van zijn straf onder elektronisch toezicht volledig heeft herpakt en dat er geen risico bestaat dat hij opnieuw strafbare feiten zou plegen, gaat hij eraan voorbij dat hij niet getuigt van schuldinzicht, nu hij expliciet stelt dat het “haar fout” was (NPO, p. 4). Hij tracht voorts de feiten waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren door te beweren dat indien hij zijn toenmalige partner echt had geslagen, zij niet naar hem zou zijn teruggekomen (NPO, p. 4). Het wordt herhaald dat zijn voorstelling van de feiten evenwel haaks staat op de vaststellingen van de correctionele rechtbank en bijgevolg niet aanvaard kan worden. Bovendien wordt in het vonnis aangehaald dat verzoeker de feiten van belaging toegegeven heeft, waardoor zijn betoog, waarbij hij de rollen tracht om te draaien, allerm minst ernstig is. Verzoekers verklaringen, die een poging bevatten om de feiten waarvoor hij veroordeeld werd anders voor te stellen dan wel te minimaliseren, getuigen allerm minst van enig schuldinzicht en doen hoegenaamd geen ander licht werpen op de vaststelling dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Zijn verklaring dat hij inmiddels zijn straf heeft uitgezeten (NPO, p. 7), vormt evenmin een verschoningsgrond die hem van zijn individuele verantwoordelijkheid kan ontheffen. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift nog op hij dat hij geen contact meer gezocht heeft met het slachtoffer, dat hij actief werk gezocht en bekomen heeft – met als resultaat een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur sinds januari 2025 – en dat hij zich inspent voor verdere integratie, onder meer door intensievere lessen Nederlands te volgen, zijn inburgeringstraject te voltooien, en deel te nemen aan het theoretisch rijexamen. Ter staving ervan legt verzoeker volgende documenten neer: (i) een verklaring voor van zijn begeleidster bij Ligo Kempen, waaruit blijkt dat hij zich vrijwillig heeft aangemeld en inspanningen levert inzake taalverwerving (verzoekschrift, stuk 3); (ii) een verklaring van zijn voormalig ploegbaas, die tevreden was over zijn werkprestaties en hem omschrijft als “geen gevaar voor de maatschappij” (verzoekschrift, stuk 4); (iii) een attest van zijn doorlopen inburgeringstraject, (iv) diverse certificaten Nederlands tweede taal, (v) een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en (vi) een attest van deelname aan het rijexamen (verzoekschrift, stukken 6-9). Hoewel voormelde stukken getuigen van een inzet op de arbeidsmarkt en van het zich eigen maken van één van de landstalen, doen deze elementen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in 2020 definitief werd veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf. Dat verzoeker zich

tracht aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf en tracht te voorzien in zijn levensbehoeften, staat er niet aan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Voorts spreekt de Raad zich te dezen niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. Zo verzoeker meent op basis van de voormelde gronden recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures. In de mate dat verzoeker nog zou verwijzen naar het laag recidive risico, dient te worden herhaald dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bedoeld artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie hebben geen precedentswaarde. De loutere verwijzing naar een “*min of meer gelijkaardige zaak*” van de Raad is dan ook niet dienstig, te meer nu verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het door hem vermelde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (*EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 53-54 ‘*Proportionality – why inappropriate*’, p. 117-119 ‘*Expiation*’, *mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden gekwalificeerd en dat derhalve dient te worden overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Het geheel van voorgaande volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 31 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

6.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

De commissaris-generaal oordeelt in de beslissing dat de veiligheidssituatie in Afghanistan niet van dien aard is dat ze een terugkeer in de weg staat. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep dus enkel uitspraak gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling en het advies daaromtrent.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Het staat verzoeker vrij om relevante elementen ter staving van zijn vrees voor vervolging voor te leggen in het kader van een volgend beschermingsverzoek.

Verzoekers betoog inzake zijn nood aan internationale bescherming in Afghanistan vanwege de tewerkstelling van zijn broer door de taliban, zijn “verwesterd” gedrag dat niet strookt met de waarden en

normen van de taliban, de situatie van extreme armoede waarin hij zou terechtkomen en de veiligheidssituatie aldaar, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

6.4. Uit de informatie in het administratief dossier, alsook uit het stuk gevoegd bij de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal (stuk 2) blijkt dat de gemachtigde van de minister – c.q. de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken – in een brief, gedagtekend op 3 maart 2021, de commissaris-generaal gevraagd heeft om de mogelijkheid tot intrekking van verzoekers beschermingsstatus te evalueren, gelet op het voormelde vonnis van 26 mei 2020. Dat uit deze brief niet valt af te leiden wanneer de gemachtigde van de minister in kennis werd gesteld van het vonnis van 26 mei 2020, waardoor niet kan worden nagegaan of die elk element dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen, onverwijld heeft overgezonden, betreft geen dienstige kritiek. Immers, zelfs indien elementen door de gemachtigde van de minister niet onverwijld aan het CGVS zouden zijn overgemaakt - wat *in casu* niet aangetoond wordt - verhindert dit niet dat het CGVS later en wanneer het kennis krijgt van deze elementen, op eigen initiatief en op grond van de voormelde, aan de commissaris-generaal verleende, autonome bevoegdheid, te allen tijde kan besluiten tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

6.5. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de beslissing door de commissaris-generaal werd genomen buiten de termijn van 60 werkdagen die voorzien is in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde schending van artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet geen aanleiding geven tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing. De termijn van 60 werkdagen uit artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet is een termijn van orde. Om te bepalen of een termijn een vervalttermijn of een termijn van orde is, moet worden gelet op de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Deze wil kan blijken uit het doel en de formulering van de termijnstelling. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en, zoals te dezen het geval is, aan het verstrijken van de termijn geen gevolgen zijn verbonden, is de termijn te beschouwen als een termijn van orde (RvS 20 oktober 2011, nr. 215.848). Geen enkele wetsbepaling of beginsel schrijft voor dat de overschrijding van de termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, zou verliezen. De overschrijding van de termijn van 60 werkdagen heeft geen rechtsgevolgen. In de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015, waarbij *supra* vermelde bepaling werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het commissariaat-generaal zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12). Daarenboven dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen belang kan doen gelden bij deze kritiek, aangezien hij langer van zijn naderhand ingetrokken internationale beschermingsstatus kon genieten. In die zin toont verzoeker, waar hij stelt dat de termijn zoals bepaald in artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet zou zijn overschreden, evenmin aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat de beslissing tot intrekking sneller moest worden genomen.

Verzoekers verwijzing naar een schending van het vertrouwensbeginsel is niet dienstig. Dit beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien is voldaan aan drie voorwaarden: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan door het overschrijden van de termijn van zestig werkdagen voorzien in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

6.6. Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 49/2, § 4, lid 1, van de Vreemdelingenwet omdat er meer dan tien jaar verstreken is sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, beroept hij zich op de verkeerde rechtsgrond. In zijn geval is de juridische basis voor de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied van artikel 49/2, § 4, lid 2 van de Vreemdelingenwet valt, dat uiteenzet dat de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan het CGVS kan vragen de toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken (zie ook *supra*, punt 6.5).

6.7. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO